

РЕШЕНИЕ

№ 7287

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9008** по описа за **2021** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Н. Б., чрез пълномощник адв. С., против решение № 20168896 от 06.08.2021г., постановено по н.а.х.д. № 11752/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-010417/08.06.2018г., издадено от заместник-началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, предл. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Г. Н. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че в производството пред районния съд е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неизпълнение на служебното задължение на съда по чл. 13 НПК, довело до необосновани изводи за установеност на нарушението. Твърди се, че обжалваното решение е постановено при непълнота на доказателствата и при неизяснена фактическа обстановка, поради което се иска неговата отмяна, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление, алтернативно – връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция”, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 15.05.2018 г. около 08:50 ч. свидетелят И. Е. управлявала лек автомобил „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Зад автомобила на Е. се движел жалбоподателят Г. Б. с лек автомобил „Ш. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Движението било сравнително спокойно, пътната настилка била суха и равна, покрита с асфалт. В района на кръстовището на Площада на Авиацията, свидетелят Е. намалила и спряла лекия автомобил, тъй като приближила пешеходна пътека. Няколко пешеходци и Е. продължила пътя си, като веднага след това спряла преди кръговото движение на Четвърти километър, тъй като в него се движели автомобили с предимство. Автомобилът бил спрял, с работещ двигател, а Е. била първа кола преди включване в кръговото движение в лявата лента на пътното платно. В дясната лента за движение също имало автомобили. В този момент жалбоподателят Г. Б., поради недостатъчно разстояние от предходния автомобил, ударил спрелия автомобил на свидетеля Е.. Предвид настъпилото ПТП, двамата водачи слезли, след което отбили на бензиностанция „Е.“, за да не пречат на движението. От удара настъпили материални щети по двата автомобила. Тъй като свидетелят Е. управлявала служебен автомобил, на място бил извикан екип на КАТ – мл. автоконтрольор В.. Той огледал двете превозни средства, дал на двамата водачи да попълнят декларации, извършили оглед на щетите. Били изготвени протокол за ПТП и скица на произшествието, подписана от двамата водачи.

След анализ на всички обстоятелства, свидетелят Н. съставил АУАН № 439045 на жалбоподателя Б. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в това, че поради движение на несъобразено разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко, настъпило пътнотранспортно произшествие между управлявания от него автомобил и спрелия пред него лек автомобил „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС] . АУАН бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, наказващият орган издал атакуваното НП, с което на основание чл. 179, ал. 2, предл. 2 от ЗДвП наложил на Г. Б. глоба в размер на 200 лв.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели Н. /актосъставител/ и Е. /другият участник в ПТП/, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на

свидетелите, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин, като не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС подробно е анализирал събраните доказателства, въз основа на което е извършил правилни фактически установявания и е достигнал до законосъобразни правни изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Настоящият състав счита, че не са налице пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е спазил процесуалните изисквания на чл. 13 от НПК, чл. 14, ал. 1 от НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля Н., актосъставител, и свидетеля Е., водач на другото МПС, участвало в ПТП. Свидетелите са дали ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията на свидетелите категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП, че водачът Б. се е движил на несъобразено разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, поради което не е могъл за избегне удар с него, когато то е спряло. В случая лекият автомобил, управляван от Е., е бил спрял в изчакване да се включи в кръстовище с кръгово движение, бил е видим за останалите участници в движението, поради което и жалбоподателят своевременно е следвало да съобрази движението си с него и да предприеме спиране. Задължение на всеки един от участниците в движението е да направи всичко зависещо от него, за да предотврати настъпването на пътно транспортно произшествие. В конкретната ситуация свидетелят Е. не е могла да направи нищо, с което да предотврати произшествието.

По делото не са събрани доказателства, оборващи фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удране в него, когато то намали скоростта или спре рязко.

Законосъобразно съдът е приел, че вмененото нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП е безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна, за което на

нарушителя правилно е наложена глоба във фиксиран размер от 200 лв., на основание чл. 179, ал. 2, предл. 2 от ЗДвП.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20168896 от 06.08.2021г., постановено по н.а.х.д. № 11752/2028г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: